

ԽԱՅՃԱՏՈՒՆ ԿՔՈՎՅԱՆ

Պարապ վախտի խաղալիք

Հացակեր փեշը

Անիրավ աշխարքն ախր ո՞վ չգիտի,

Որ լավ շորին միշտ գլուխ վեր բերի:

Մեկ սարում, չոլում մեծացած օնքին .
Որ դեռ չէր խաբար աշխարքի բանին,
Էկավ մեկ քաղաք, չունքի հարուստ էր,
Տեսավ՝ ամեն մարդ որ զարդարված էր,
Ինքն էլ սկսեց խասից, դումաշից
Մեկ ձեռք շոր կարիլ, ու ոսկու թելից
Յախեն էլ կարիլ: Տեսնողի աչքը
Հետը գնում էր, ու նրա փառքը
Էնպես մեծացավ, որ մեծ ու պատիկ
Ոչ ցերեկն էին տալիս նրան մարդիք
Ոչ գիշերն հանգիստ . ու տանը թողում:
Հացի կանչում նրան, իրար ձեռից խլում:
Չունքի փալանը նոր էր ու թագա,
Ո՞վ չէր տալ պատիվ նրան համեշա:
Նա լսել էր, որ քաղաքի մարդը
Հացի քոռ կրլի, ու էս մոհբաթը
Որ տեսավ, մտքումն խիստ շատ զարմացավ:
Հրեշտակ են նրանք, Էնպես, իմացավ:

Քիչ էր մնացել, իր ելած խելքն էլ
Տանիլ տա. շեքն հո՛ վաղուց դարդակվել:
Շուտով գգաստացավ, խելքը ժողովեց,
«Մեկ փորձեմ սրբանց» մտքումն ասեց,
Ու շորը փոխեց:
Քիչ քիչ գդակի փոստն դուրս էկավ ծերիցը,
Մաշկի տակն էլ կախ մնացել կրքնկիցը:
Չուխի հո՛ ամեն մեկ թնն ու յախեն
Էնպես գգգզվել, քրճրճվել ամեն,
Որ ուտերն ու լաշն բաց էին մնացել:
Հագար կարկատան քամակին կըպել:
Էլ ո՞վ էր գիժը, որ հաց տար նըրան,
Բարի լիս տալն էլ ամոթ էր իրան:
Էս փորձն որ տեսավ, խելքը տեղն էկավ,
Քիչ քիչ ոտ ու գլուխ նորեց, զուգվեցավ,
Տեսնողն անկաջի տակը քորելով,
Ուտերն քաշելով, քուցին անելով,
Տեսավ նրա աչքը որ լիս ա եկել,
Սկսեց սուփրեն նորեն բաց անել:
Ինչ տուն որ նրան սըֆթա կանչեցին,
Հետն էլ շատ դոնադ, մեծ մարդիք կային:
Սուփրեն որ նրանք բաց արին, նստեցին,
Հաց ու կերակուր առաջներն դրին:
Ամենն էլ իր ձեռն ամանին տվեց,
Փորը հո վաղ էր նրանց անում վեց վեց:
Աման ու բերան ճամփեն բաց արին.
Մեր նոր դոնադին հըլա մտիկ չարին:
Քանի շիլափլավն տաք տաք էր դրած,
Տոլմեն, խաշլամեն, որ դեռ չէր էկած,
Հանկարծ մեկի աչքն ընկավ նրա վրա.
Տեսավ որ փեշն է ձեռին բռնել նա,
Ամանի պոնկին դընում ու ասում,
«Փե՛շ՝ հաց կե՛ր, քեֆով, ի՞նչ ես վախենում,

Քեզ են էս պատիվն տալիս էս մարդիք,
Ինձ հո չեն սիրում էս շատ պատվելիք:
Կե՛ր ու գլուխդ ա՛ռ, փախչի՛նք սրանցից:
Թե չէ՛ տրված հացն կառնին մեզանից,
Դու որ կտրատվիս, ոչինչ դարդ չունիս,
Ես կմնամ ցխումն, էստուց ես փախչիմ.
Մարդին մարդ շինողն որ շորն է էլած,
Գնա՛նք մեր սարը, անիծվի էս հացն»: